ReaderWorks
Standard

răzvan ţupa

fetiș

2001

Volum editat cu sprijinul

Caseta tehnică

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
091.98.20.56; 240.53.80
Web-editor
Gabriela Bagrinovschi

ISBN 973-8342-16-3

© Societatea Culturală Noesis

www.noesis.ro

noiembrie, 2001

RĂZVAN ŢUPA?

Pe **Răzvan Ţupa** nu îl cunoaşteţi. S-a născut la Brăila în 1975, la 12 iunie.
Din 1995 am publicat poezie în revista "**Litere**" a Şcolii Postliceale de Bibliotecari - Liceul de Cinematografie şi Poligrafie Bucureşti, revistă ale cărei apariţii se datorează Doamnei Mariana Gămulea şi între 1996 şi 1999 a citit poezie în diferite cenacluri din Bucureşti: "**Prospero**"(condus de Doamna Monica Pillat), "**Litere**"(Condus de Mircea Cărtărescu), etc.
A debutat în 1997 (nr 50) în "**România Literară**".
În luna octombrie 1999 a lansat la Cafe Indigo poemul "**mijloace de transport în comun**", pliant gratuit multiplicat de autor.
Variante în limba engleză ale poeziilor sunt disponibile pe internet la adresa poetry.com, apărând în **antologia "Nature's Echoes**" (Library of Congress ISBN 1-58235-564-9) tipărită în octombrie 2000.
La sfârşitul anului 2000 câteva texte au fost incluse în **Antologiile Virtuale Noesis** atât în cea apărută în Septembrie, lansată la Uniunea Scriitorilor, cât şi în cea apărută în Decembrie şi lansată la Târgul de Carte Gaudeamus.
În luna decembrie a organizat împreună cu poeta Nina Vasile şi cu alţi prieteni un **Atelier de Creaţie** la Târgul de Carte Gaudeamus.
În 25 mai 2001, volumul "fetiş" a fost prezentat într-un recital la Biblioteca de poezie organizată de Cristian Cosma la Sala 305 a Facultăţii de Litere din Bucureşti.

La 26 mai 2001, împreună cu prietenii din Cenaclul Litere 2000, a susţinut o lectură la Lăptăria Enache în cadrul Târgului de Carte BOOKAREST.

În măsura în care nu putem să inventăm un nou înţeles al literaturii şi al actului specific nu ne rămâne decât să-l descoperim dacă nu cumva el, înţelesul nu ne-a descoperit deja. Sigur, astea nu sunt decât vorbe în fond de ce "înţeles nou", poate chiar este vorba de ceva vechi de când lumea şi în fond cine spune că trebuie să fie în altă limbă ? nu avem decât să citim şi anume o să iniţiem când o să fim destui sau măcar destul de buni pentru o lectură de poezie aşa cum se aude se vede se citeşte.

O să vedeţi până la urmă cine sunt Marius Ianuş, Ruxandra Novac, Ioana Băeţica, Ionuţ Chiva, Bogdan Iancu, Adi Urmanov, Andrei Peniuc şi alţii care scapă enumerării dar poate şi mai importanţi (de exemplu, Cristi Constantinescu).

razvan_tupa@yahoo.com

Doresc să adresez mulţumiri în mod special:

- domnului VLADIMIR FLORIAN,
- doamnei RODICA PAMFILIE,
- domnului CRISTIAN PAMFILIE şi
- firmei ROKURA S.R.L.

argument

I-aş propune cititorului grăbit să încerce cel puţin trei zone ale volumului “Fetiş”, trei momente ale poeziei.
Poezia se numeşte “Fetiş” iar cele trei poeme care apar aici, fără să le diferenţiez valoric, sunt trei vederi separate în termenii anilor, iar pentru cel care scrie aici anii sunt perspective şi identităţi diferite. Identităţi pentru că dialogul presupune existenţa unei a doua persoane pe care nu încetăm să o întâlnim şi perspective în măsura în care în afara celor două persoane care se conturează apare întotdeauna un fel de expresie comună atât de clar delimitată încât este vorba de al treilea interlocutor, fie că el se numeşte noi sau ei ori poartă vreun bine cunoscut nume propriu.
Serbările la care toţi ajungem absolut singuri cu intenţia întâlnirilor extraordinare sunt chiar aşa: momentul stabilit pentru exaltarea unor forme absolut cunoscute – persoane, muzică, discuţii - într-un loc sau altul până când instrumentele noastre de comunicare devin distante şi au mare nevoie de noi, ca oameni, ca să mai asigure vreo legătură. Se întâmplă ca la un moment dat să-ţi dai seama că nu ai folosit toată serbarea decât o elegantă întorsătură a vidului, după cum cere buna cuviinţă. Ceva de genul ăsta m-a făcut ca primele poeme din acest volum să fie fragmente; practic am şters tot ce era adăugat de dragul unei înţelegeri aproximative iar ceea ce a rămas, poate că are o formă uneori nepermis de eliptică, dar sunt şarjele de revoltă ale unui fond patetic, al armatei noastre ilegale surprinsă în mijlocul manevrelor jignind profund impresia noastră despre poezie.
În orice fel ni s-ar vorbi, nici un moment nu încetează zumzetul traducerii la care supunem tot ceea ce auzim vedem gustăm cu tot corpul. Faptul că traducerea asta continuă într-

o limbă proprie ne garantează prezenţa atrage impresia că tot ce facem, tot ce se constituie într-un contact cu figurile unui altcineva decât noi conturează o dimensiune specială a corpului nostru care astfel conţine şi diferitele **mijloace de transport în comun** despre care la o privire grăbită ai spune că le folosim cum putem ca să ajungem într-un loc sau altul. Poemele nu au cum să te contrazică dar arată că troleibuzul 96, de exemplu, o dată folosit rămâne martor şi poate alter-ego al locurilor între care tu faci legătura.
Sigur că rămâne discutabilă competenţa acestor mijloace pentru o asemenea lucrare. De ce să spui Uneori insuportabil de neclar în loc să faci toate poveştile astea cu întâlnire, corpurile etc.?
Spun pentru că tot ce facem este sau ar trebui să fie o traducere, o redare a străzilor, a clădirilor, obiecte şi privelişti în propriul tău corp pe care îl antrenezi într-o întâlnire cu legile fizicii, cu formulele din chimie, cu tot ce n-o să poţi spune niciodată pentru că dorinţele tale se cer împlinite şi abia pe urmă povestite (în ce fel?), şi care corp, din câte ştiu nu se sfârşeşte niciodată. Se vorbeşte de o atracţie **fetiş**istă la nivelul întregii societăţi, o atracţie pentru un obiect sau altul, fie că este vorba de bunuri, locuri sau de corpuri judecate pe o scară nesigură a plăcerii. Dacă, în general, atribuim plăcerea noastră unui motiv sau altuia toţi odată, uneori ne trezim confruntaţi cu irezistibile prezenţe totemice în cele mai demodate sau de prost gust ipostaze, prezenţe totemice care ne agresează constituţia mai mult sau mai puţin firavă (dar incontestabil raţională), declanşează o furtuna magnetică absolut subiectivă, personală, familială, de cele mai multe ori deloc sau prost percepută de alţi oameni comparativ cu cel care concret resimte cataclismul constituirii propriei sale lumi, care a fost ca un animal mitic,

de la începutul lumii şi dacă o să mai fie o să vedem. El spune că DA. Tu?

2

fetiş

serbările

“trebuie spus şi gândit că numai fiinţa este, căci a fi este (posibil) dar neantul nu e (posibil), tocmai ceea ce ţi-am poruncit să iei aminte” parmenide

Şi de ce s-ar mira cineva când elementele pregnante care ne încurcă fluxul gândirii, ne marchează gesturi foarte vechi şi aduc cu ele o senzaţie de deja-vue.

Un preludiu pentru că poţi să găseşti oriunde o motivaţie erotică şi într-un fel atunci credeam într-un vers abstract într-un sistem de elitre care galvanizează ca într-o perlă orice act real pe care l-ai aduce acolo împotriva pierderii.

Vorbeam dintr-un fel de rană "quod ubique, quod ab omnibus et quod semper" şi îmi imaginam un galvano-cauter în termenii unei regalităţi străvechi care ar fi închis ceea ce altfel sărbătoream zilnic. Sau pe rana aceasta foloseam un impuls electric produs de acţiunea acizilor ori a sărurilor asupra unui metal de obicei solid, excitând în mod artificial un ţesut sau un organ ezitant.

Văzusem un film european cu unii care aşteptau mult şi bine până îi întreba omul cu curăţenia ce fac

"Sărbătorim"

"Ce?"

"Absenţa!"

fragmente

1. făpturii de vis care era sunetul îi spuneai poezie, era forma dansului în lucruri sau un foşnet xilofag

ajungea să deschizi pumnul şi o pasăre cu cinci aripi era aşezată pe soarele dictando

unde furnicile spaimei se-ncaieră cu fluturii unei posibile bucurii înlănţuiţi în căutarea celei cu multe aripi

ar trebui să înţelegi că fiecărei litere îi corespunde pana unui deget dar pentru că ai amintit de ordine uite: s-ar putea să existe cuvânt şi pentru “rumeguş”

2. de acolo începând orice munte este un hău de piatră în aer în miezul nopţii şi în acea beznă luciditatea îşi admiră în păr vântul ca o oglindă a verilor , psalmodiază înjurăturile păsării

Este o ploaie de creştete în piatră care începe să curgă dinspre cenuşiu
Din ochi cărarea încălţărilor din pulbere de aur se mişcă spre sabia unei răni de aur

3. oraşul oamenilor care se arată lângă şosea este mai mult o bazilică de aer unde vorbele îşi văd de treabă iar noi nu ne mai întâlnim în colţuri ca zidurile

4. de undeva mereu se prăbuşeşte cerul în mâinile mânjite să-l ridice oglinda veche ciobită în toate zarile cu blocuri şi străzi năpădite de soare

vechea oglindă ciobită în toate de vânt între piept şi tricou se lipeşte.

5. drumul care mă ţine pe genunchi şi călătoria păstrându-mă-ntre braţe de tablă sau aripa de sticlă-a ferestrei : nu pot să nu lase prin ele să vină înşiruirea copacilor verzi străbătută de-asfaltul şoselei şi fumul alb ridicându-se din pântecul pietrelor toate pietrele pentru gura profeţilor au fost fabricate deja şi sfărâmate cuvântul nu se mai împacă formei dinţilor – argint viu a căzut din lume tăcerea iese la plimbare seara-n oraş în roţi de maşini cu portiere de bumbac

în dreptul ferestrei amoraşii ridică braţele împodobind cu hârtie lucioasă de ziar geamul

un zbor de păsări albe care străbat curtea interioară a blocului şi se aşează faţă-n faţă pe acoperişul de tablă al mesei

6. vrăbii febrile se opresc la fiecare geam apoi pleacă parcă uită motivul pentru care veniseră

se ridică în aer până la acel balcon unde un vecin păstrează o menghină la etajul trei ca să n-o ajungă rugina – poveşti:

o femeie vine şi goleşte o pungă cu resturi în faţa câinelui (sau poate este o căţea sfântă)

în rest vântul pe post de liftier ne însoţeşte până la colţ unde curentul este dezorientat

7. nişte vrăbii din aur străveziu trec prin aer trupurile lor nevăzute se lasă căzute spre pământ talgerul desenat de cădere pe respiraţii ar putea să fie ...

este pentru o clipă numai chipul unui străin care imediat cade ca o perlă blestemată înapoi în nisipul străinătăţii

culoarea cenuşii ne spune că jertfa a fost primită vor veni ploile ca nişte vrăbii de apă sărată

8. ceva începe la tine acasă să tremure este seară şi lumina ezită o clipă o secundă pentru că este seară şi auzi cum respiraţia ta loveşte balustrada unei scări

9. fiecare reverenţă poartă de mână ca un ceas un sfert de om sau câte o jumătate de cetăţean prin miezul acelei păduri cu ecouri din prima ediţie de lux a paşilor ei un coridor şi o sală de mese unde ai văzut umbra unei păsări ca o lumină neagră zvâcnind printre scaune un lucru e clar nu visezi cuvintele astea

în plus vezi bine câinele ploii care nu îndrăzneşte să se apropie de fereastră adoarme lângă masa ta vocea ei ascunzându-se drept amintire

10. când obiectele cad în mâine cum de ieri cade zăpada în ceasul acesta tristețea care nu este un fluture prinde ninsoarea şi-o arată poemului ca pe un corb:

are penele colorate în noapte şi luna de pe piept o încovoaie boltă piciorului tău

nici o diferenţă poate privind numai felul în care lumina îşi ia înapoi din gura caldă a culorii penelul unsuros visam ziua char şi atunci când aerul negru al palatinului îl strângeam în brațe

11. ziua când nu mai sunt poveste aşchiile părăsesc aşchierea şi apusul cristal împarte privirea pe ziduri ziua când nu mai sunt poveste sistemul instabil ar părăsi instabilitatea cu nutreţuri de sârmă şi neon cu diferitele implementări de chestii şi cu marele bec pe care doar cauciucul mai calcă ticluieşti respiraţia /vine?/pe urme doar praful neonul uită color vulcanizat sistemul regăseşte sfărmarea

respiraţia vine întâlnirea care nu mai desparte cu digul poveştilor deschis întâlnirea altoieşte cu soare în zi răsfirată roua etc. vorba care în care sitarii deschid pasajele zilei

12. din ce se face ziua noastră a noastră

porneşti cine strălucire lină sunt întunericul blândeţea lui cotropitoare tu prin tu deschis deplin “nu”-apa o străbat dimineaţa cu micile zgomote din spatele blocului cumva lărgimi

13. te îmbraci în haina de casă nasturii de plastic ar ţine destrămări o plasă cu ochiuri fine prin ea ce-I de pierdut s-ar pierde imediat după duş cu aburii pe care prosopul mi-I lipeşte de umeri

poveşti şi povestiri într-o limbă din folie de plastic peste peste vâjuri peste orice orice vâj se poate face dacă vrea povestea vegheaţi comod de sus de cabluri electrice doar în mijlocul drumului parcă de ceva sunt lipite toate tu

14. tălpile în nisipul cald râvnesc valuri la ora apei sărate şi calde de câte ori am intrat ştiu fără să mai ies al meu a fost malul cu tălpile şi genunchii întins în sfărâmături între scoici cu o haină de piele cu toate actele mele şi biletul de tren

bazin dus-întors în buzunarul interior închiriat să-I colorez o vreme apa în surâs şi micile bazine zilnic cine curăţă cărările ce o să ne facem spune mai schimb apa sau nu

schimbă cât despre culoare tot înţepăturile cu lărgimea lor de scoică şi adierea ţin în tot felul scara de la metrou şi puţin altfel cântecul ei

de dimineaţă înfăşurat în aer subteran în faţa umărului unde zici că ai fost?

Despre fată? doar intram cu ea ca în mare în toate zgomotele străzii de peste sânii ei două glugi de îngeri sau /ce dumnezeu/ de călători gata să intre prin praf de-acasă

15. până la tine m-ai fi crezut deja nu doar calea pietrele ei mărunte sub talpă un icnet gros de unde ar fi până unde ar fi până în scrâncetul porţii cu plasă de sârmă împletiri subţiri făţuite verde unde ar fi până la căile subterane deocheate îmbujorate în haine de ploaie pătrunşi până la piele

ar fi cei care nu se mai îndepărtează cum să spui : două răni roşii două scaune de plastic în dreapta în curte îşi deschid îmbrăţişările şi dacă spun da cine ştie despre cine se apropie eşti tu în uşa deschisă a demisolului şi reţeaua fină,

cortul tău de aer sub digitaţia apei îţi imagineziasta când şiroaiele reci coboară pe tocul uşii de pe umărul tău aproape atingând purpuriul spătarele de-afară încep să tremure căzute cu sclipiri verzui în iarba netunsă câteva fire în margine cheamă pietrişul tu te laşi cuprinsă de răcoare ca de o linişte

16. dumneavoastră nu sunteţi obligată să vă amintiţi de fiecare lucru important spuneam că este altceva şi abia atunci devenea spuneai cu adevărat important îţi lăsai muşchii relaxaţi într-o tăcere dintr-o dată calmă, te ridicai din fotoliu şi ieşeam în oraş

parcă am fi urmat strict capilarele unei euforii pure aşa de pură că era de nerecunoscut şi aproape mută ne spuneam dumneavoastră şi legăturile abia schiţate se îmbrăcau întindeau bine purtam tricouri strâmte de şifon foarte la modă în vremea aceea după ce vorbeam de catherina pozzi şi centrul mirajului

3

fetiş

mijloace de transport în comun

“mergi planat cu animale maşinării obiecte fonice limbaj ce ştii cu tot corpul tău de sunete cu petalele cenuşii pe urme la diferite turaţii în lumina păsărilor urbane”

problemele noastre majore

pe asfaltul abia deformat al străzilor privind bordura sunt
em ca într-o mânecă pestriţă ca într-un gest uriaş înţesat cu
aşchii de zinc într-o supă concentrat de uz supraceresc în
placa subţire translucidă de peste tarabele vânzătorilor de
cosmetice da nu te opreşti nu stai locului
te gândeşti de ce n-ai apuca într-o zi drumul poteca aceea
dintre gardurile de plasă năpădite de buruieni aşa cum mi-a
apărut în dreapta într-o noapte oarecare vara

1

da o să ţi se pară într-un fel sau altul numai că lucrurile astea nu se schimbă o să ţi se pară numai da
trasee care interferează farduri batoane de ruj clar folosite şi periuţe minuscule gata să ne deseneze un chip necunoscut poate singurul adevărat de parcă asta adevărul ar mai fi ce a fost odată spui cu lingura de argint oprită la nivelul pieptului plină plină gata să sufli din vârful buzelor gata să se răcească
pentru că iarăşi nu am avut ce vorbi şi sunetele aveau impresia
greşită că trebuie să aibă un sens sau în orice caz şi asta era insuportabil până la urmă tot se pricopsesc cu vreun înţeles oricât de mic totuşi enervant
acum deja ai sta acolo între pereţii aceştia policromatici alb violet vernil cu braţul întins sprijinit de tocul crem al ferestrei lemnul neted îmbrăţişează cu muchia împărţindu-se astfel în două fire subţiri o scobitură milimetrică longitudinală pe care la un moment dat o să o urmăreşti cu indexul o să auzi o apă care curge la bucătărie

într-o dezordine tacticoasă în faţa ta ostaticii caietele oamenii pe care îi cunoşti lampa de tablă încinsă acum lumina fierbinte plăcută peste mâinile tale peste metalul armei peste vorbele de inutilă convenienţă

o să ieşim de aici o să mergem fiecare la treburile lui o să fim întrebaţi ce s-a întâmplat cine ameninţa cu arma aceea şi fiecare o să creadă că el ea insuşi însăşi a avut ideea fără ca amprenta aceea despicată să poată să acuze să indice hotărât dacă nu vinovatul măcar un suspect principal tu sau tu ai aşezat lumina aceea insuportabilă pe feţele noastre ni s-au albit genele de şi sprâncenele ca unor personaje fictive tu să spun dar aşa ceva rămâne imposibil şi toate vocile despre care ai spune că sunt o mulţime bezmetică ar putea să fie ale unei singure persoane ar putea dar nu sunt Ai fost ameninţat aici ai văzut calmul derutant al criminalului luând chipul tău şi imperturbabil ai aşteptat sfârşitul gata aproape cerşind să fii surprins să ce poate să spună apa asta cu gluga hanoracului tău cenuşiu trasă pe ochi

în faţa chiuvetei sprijinit în vârful degetelor - braţele relaxate - pe marginea de inox a bazinului minuscul ai putea să negociezi viaţă cu viaţă vorbele tale şi ostaticii tăi

2

puteam să fiu oricare până şi eu însumi dacă mă încăpăţânam puţin atât spuneai alerga prin cameră îşi mişca braţele ca pentru un mers care părăseşte orizontala caldarâmului pentru capota abruptă a unui t.i.r. capătă drumul nesigur al remorcii cu prelată se rostogoleşte pe granulele tăioase de pe faţadele blocurilor mă priveşte în ochi fix ai zice cine e el altul urmărindu-şi evoluţia virtuoasă cu toate simţurile de acrobată roase de acrofobie încordate dispusă să-şi calce pentru prima dată peste spaime

În noaptea aceea găsisem o sticlă ciudată veche

transparentă murdară pe dulapul din bucătărie
a doua stică am căutat-o în beci o butelie de doi
litri ştiai că o să le speli imediat cu mâinile sub
jetul de apă cu umezeala alunecoasă a detergentului
pe piele pe unghii pe sticlele vechi lumina din hol
spune că da
casa asta este aproape goală eşti gata să pleci este
dimineaţă o mare oboseală relaxată sau aşa ceva

în rochia aceea de pânză galbenă te priveşti de pe scaun
de la masă în oglindă şi te recunoşti nu vrei să faci asta şi
dacă nu vrei speli tu sticlele acelea o femeie tânără o fată
zâmbeşte forţat de la masă o să umplu cu sfoară sticlele astea o
să le bobinez gâturile boante o să te fac să le auzi marşarierul
cele cinci viteze motorul lor transparent o să-i spunem DINGO
a plâns tot compotul cu lingura de argint pe care o scoţi din
buzunar atingi marginea chiuvetei cauţi zgomotul reveria
decapotabilă în pâinea rămasă pe masă dimineaţă pleci şi tu
şi pantalonii încă mai păstrează aroma de ulei curat a
detergentului rîzi singur îţi spui nu mai rîde se urcă în autobuzul 104
o să-l schimbe la eroilor o să ajungă acasă

3

moţăia la eroilor în mijlocul şoselei un câine îi căzuse blana doar în vârful urechilor şi al cozii câteva fire galbene îi scoteau în evidenţă anomalia abia se mişca se oprea după fiecare trecător fixându-l mirat câinele chel cu pielea neagră ca o retină ca un fier de călcat foarte vechi ca o cârpă de spălat pe jos
un candelabru animal ne punctează fiecare gest fiecare translaţie energetică de la palmă la pleoape face să se vadă vânătă pupila prin pielea subţire a pleoapei ca fascicolul unei lanterne aţintit

spre ochii închişi asta ştii bine cu atât mai clar este că începusem
să uit actul întâmplarea exactă poetică aşa cum i se spune în
mod normal începusei să însăilezi o poveste un fir surd pe care
să te plimbi ori aşa ceva găseşti pe toate tarabele ştifturi şi nici
măcar nu-i vorba despre asta

4

dar despre ce

mai aveam trei propoziţii şi aş fi terminat şi aşa o să rămână
până când banda aceea de lumină o să fie îndreptată în aşa fel încât
să vezi ceva aşa aş fi terminat ca un fel de poem didactic de fapt aici
ajungea personajul acela încadrat de o neglijentă notă solară cu toate
frunzele acelea ale întunericului de o parte şi de alta deasupra şi
dincolo de un eventual obiect luminat o pătură de exemplu sub
apăsarea imperceptibilă acum a degetelor umbrei
sub ţepii de postav cu lumina aceea în ochi se disting braţele fesele
sânii şolduri sexe incerte confundate într-o imagine cinetică
rarefiată spre centru unde nu pot să spun dacă privesc sau sunt
privit

vizualizarea scenei

în afară de acel dialog la distanţă când te rugam să vii la piaţa moghioroş la pasajul lujerului trebuia să ies la 5:30 să te aştept nu îţi spuneam nimic şi sigur că nu credeai impresia asta bun o fundătură

5

cum nu ai crede o impresie
în sfârşit în afara oricărui arbitrar necesar
sub ameninţarea vag opalescentă a haosului de doi bani

imensul nor compact ca o salopetă úní întinsă peste
clădirea asta în ruină circul foamei în ziua aceea am vorbit
cu tavanul fără să-mi las capul pe spate unde să ajung cu gura
în creştet mă auzi răspunzi ca şi cum gura ţi s-ar afla în
partea mediană a coloanei vertebrală în spate în faţă răspunde
podeaua vocii mele coccigiene cuvintelor răspicate în vorbirea
lor abdominală

Da sigur că poţi să spui desfăşor ziua momentul acesta cu frunzele lui mimând discontinuu tăcerea foşnitoare a hainelor noastre printre amuzamentele tăioase ale privirii printre hi şi aş merge mai încet încă uneori aş ridica braţele m-aş aşeza cu palmele în părţi strânse pe sârma gardului din jurul unui loc de joacă tobogane scrânciobul castele de placaj tu acolo pe trotuar şi ? ce-i cu asta cade cerul ? nu probabil că nu
ba sigur că da cade şi tace în mod repetat silenţios o dată
şi încă o dată întrerupe căderea cu râsul mocnit
în cine ştie ce limbaj ciudat se ridică de fiecare dată
se sprijină în faţa ta de vergelele acelea vopsite

mai mult ornamentale decât fundamental morocănoase
funcţionând neîncetat ca axul unui percutor pe capsa umbrei iluzia conturul a două persoane care stau în fiecare noapte rezemate de toboganul acela el ea puţin mai încolo şi vorbesc probabil în orice caz stau nemişcaţi de câte ori te uiţi noaptea într-o implozie a nemişcării spui aşa cred de ce să plece

6

ore întregi stăm cum s-ar spune degeaba vorbim mărunt cu un fel de
gloanţe da merg pe o stradă care îşi schimbă treptat înfăţişarea
acum este un vagon un compartiment de tren aici i-ai ţine pe toţi
cu perdelele trase cu liste de nume şi execuţii hotărâte aproape la
întâmplare pe banchetele de vinilin brun cu pachetele de hrană
rece sandwich-uri cutii de suc ouă fierte lipite pe ganterele
spaimei aşezate la îndemână intonând cântecul un anume biceps
de înţelegere o convieţuire flexibilă dispusă la pocnete şi
scrâşnituri relaxante distractive vai asta nu înseamnă nimic
biciclistul apocalipsei noastre
este la geam priveşte printre perdele vrea să ne schimbe pe
trei spiţe şi o şa nouă pentru bicicleta lui terifică
îi purtăm tricourile galbene portocalii cineva trebuie să
şi eu îi ţin ochelarii de soare dacă vin să ne scape or să-i
găsească bicicleta afară 123 numărul scris cu pastă de dinţi
pe maieuri deja decolorat noi în schimb n-o să fim în stare să-l
recunoaştem da bun inventezi o relatare de la locul faptei
descoperi o oarecare asemănare poate chiar identitate cu diferite
obiecte mentale care ţi se conturează spectral zi de zi în proiecţii
pe chipurile cunoscuţilor între degetele imaginare aţintite de la
unul la altul spre tine spre tricoul tău verde foarte sportiv cu
şapca evident o proiecţie a stânjenelii pe care o resimţi faţă de

soare o stângăcie cochetă pe care te plimbi zi şi noapte înconjurat de
dublurile antrenate să te înlocuiască în scenele periculoase
ştii de fapt acum eşti pe acoperişul trenului ăstuia
care măreşte viteza se apropie de un tunel pe care
o să-l lăsăm aşa ca o mânecă de trening foarte
cunoscută ţie mişcărilor tale bruşte la ieşirea din echilibru

marile operațiuni

şi nu mai ticluieşti nici un decor ştii că scena este acolo
vai de capul ei cu oamenii aceia înghesuiţi gata de filmare
cu degetele lor verbale încleştate pe nişte bare îmbrăcate
în plastic subţire ca în tramvai sau în metrou dar absolut
imaginare pentru poziţia noastră virtual verticală balansată
ca o ameninţare serenă spre unul spre altul orice ai spune
chiar şi cu orhideea cenuşie a tăcerii n-au să aştepte de fapt
nimic chiar dacă asta ar putea să fie smulgerea tăbliei
inoxidabile de pe masa invizibilă pe care rostogolesc târguieli-
le mele sau pulverizarea acoperişurilor da te gândeşti la
strălucirea teribilă pe care privirea ta mirată o capătă la anumite
ore mirată o împrumută de pe ultimele etaje ale blocurilor devenite
brusc pentru câteva clipe şi numai la acele nivele cu tot oameni
mobilă aparate casnice tot ce se află în interiorul lor
transparente o transparenţă vicleană impasibilă păstrând
contururile suprapuse ale obiectelor şi fiinţelor dinăuntru
nemişcată în momentul acela şi imediat curgând pe aer îţi
strânge încheieturile mâinilor ca o expresie familiară îţi aşează
între căuş podul palmei şi pelicula sintetică a barei de siguranţă
distanţe relaxate cabluri telefonice strânse pe tamburi uriaşi
diferite mufe şi nasturele banal al liniştii trecut printre degetele
mele sigur că şi asta ar putea să fie o iluzie să vedem

7

cineva se pierde în reţeaua haotică a străzilor aparent cunoscute
cineva să-i spunem hgnsmârt sau alexandru andrei loredana
şi eu ce fac poate că mergi la serviciu poate punctezi cu acul

de tatuaje dexteritatea autistă a nemulţumirii pe tot felul de aere interesante ce să zic poate chiar ajungi unde ce ştiu eu nu te compari cu diferitele imagini sau motive ale plăcerii cu soarele blând ori cu briza unei nopţi calme şi pur şi simplu stai acolo fără să întrebi nimic

o să vezi un singur zgomot adică de ce nu o nuanţă
inconfundabilă, bucuria cu care faci ghem o pungă de hârtie
o aşezi sau ai putea să faci asta

în locul soarelui seara te plimbi pe cutele împletite de jur împrejurul

nostru abia îngînă un cuvânt necunoscut din limbile nisipului de exemplu deasupra meselor noastre amărâte spunând da intrându-ne încet ca o bucurie în ochi da variaţiuni şi bucle punctate de la tine până unde vrei şi mai mult decât atât

8

uite acum de ce să nu privesc paginile acestea ale carnetului
cu telefoane gesturile numerice în mişcare semicirculară
pe taste şi rozete pe numele înşirate în ordinea memoriei
vizuale patru unu zero trei doi zero zero şase patru etc.

foloseşti ruleta soarele metalic al umbrei vocea schimbată
o posibilă căldură pitită lângă fiecare literă căutând un loc
de jur împrejurul marilor cupole urbane în locaşul numerotat
al pistoanelor unui motor care tocmai marchează şoseaua

cine te mişti străbaţi umbrele pline de o păcură diluată
poate a tăcerii a celor trei feluri de tăcere unde da refuzi
înţelesul pur şi simplu mecanic acasă poate să fie şi

mişcarea aceasta a tălpilor aşezate sub foşnetul hainelor
de la începutul zilei jos pe pământ cunoscând poate

asfaltul reveria exactă a plopilor a semaforului din colţ

cu gesturile sale fonice cu sunetele ascuţite ale frânei şi tu şi eu cu
o durere de cap cât un soare gata să o duci până la un eventual capăt

de ce poţi să te bucuri între pereţii umezi ai unei camere cu uşa deschisă funcţionez simbolic ai spune mi-ai arăta periuţele de dinţi atârnate de jur împrejurul poliţei de lemn paharul de plastic
plin de trasoare multicolore fiecare cu aerodromul său minuscul cu lansările multiple de fire artificiale sigur ai putea continua aşa la nesfârşit te-ai duce din da trebuie
să mă descurc să schimb siluetele noastre ai putea să spui greoaie şi zici cât de cât potrivite în da să mă schimb trebuie să descurc potrivitele siluete etc.
şi la un moment dat da să descurc să schimb îmi trebuie ai spune să şi acum dimineaţa în faţa oglinzii pătrate din baie stau cu tuburi mentolate capace înfiletate pe răcoarea albă a pastei de dinţi periez intenţiile zi-
lei schimbi staţiile de autobuz cu diferite interioare mobile electrice sau disel clătesc palmele faţa obiectele igienei minime ştii când se pierde contactul cu aparatele de înregistrare de la sol
când umăr lângă umăr alegem aproape la întâmplare un loc în platfonul de nori pe unde o fi este cine ştie de exemplu

odihna simplă obişnuinţa primitivă

cu fazele soarelui

respirator

9

pentru anatomia cafenie a plantelor pentru erotismul lor luxuriant ar fi fost destul de clare faptele anunţate în jurnalul vegetal fiecare cu peste o mie de posibilităţi toate întinse într-o umezeală călduţă

nu-i nimic dincolo ar sta ideile noastre ca nişte vaste cuceriri ale comodităţii

ce face sora ta de ce ai nevoie în camera asta în care pot să stau cu gesturile şi vorbele în surdină între trasee în principiu netede de unde până la urmă ştii că pleci o să se termine într-un fel sau altul

poţi să şi dormi sprijinită în păr pe geam într-un paradis bosumflat în primul

rând vezi tot cu ochii închişi în grădinile părului negre pe faţă trenul o să legene tot culoarele pline de soare staţiile de autobuz da nu mă vede se ridică doar aşa dintr-o obişnuinţă pe care oboseala

sau zidurile transparente ale trezirii o scapă în aer suflă ca într-o pungă de

plastic de culoare închisă mocneşte înspre portocaliu printre mânerele rotitoare unde ni se văd o clipă degetele arcuri tălpi dincolo de uşile glisante care impun staţie după staţie o succesiune oarecare un ritm

chiar dacă lent care să facă din căderea asta o coborâre o trecere la nivel ca-

lea ferată şoseaua viaductele frumuseţii sau spaimei sigur ai putea să stai aici cu semnul cum se spune prost înţeles al pericolului în braţe aprinzând deget după deget mâinile tale în mai mult de opt flăcări

pitice

10

şi într-o zi vine gestul acela îţi
atinge mâneca strâmtă a cămăşii
te simţi dintr-o dată aşa vrei tu proiectat între maşinile de formula 1 cu motorul ambalat 7 cilindri în v cu toate reclamele strălucitoare pe corpul tău îţi recunoşti până şi steagul culorile textile doar n-o să fac asta toată viaţa o să te mai şi opreşti o să mai şi stau zici unde avem aici un stand ultra rapid
sau pofteşti la somnul meu pieton compact presario umblăm încet atingi cu vârful degetelor orice obiect perete clădire cartier pe unde trec şi ce o să se întâmple uite gata strigi încet daaa confuzia plictiseala febrilitatea sunt armele atributele numeralele tale uluitoare şi apoi terne trei doi unu start

11

sau cauţi din ochi o buclă imperceptibilă o găleată de vopsea o agrafă de os pe care să te poţi baza la o adică să nu ţi se mai pară că totul se schimbă de la un moment la altul ca în toanele tale gata te întrebi când plecăm acasă nu i-au plătit tot ? şi în fond ce vrea să îl însoţim până la graniţă avem şi noi problemele noastre operaţiile noastre de scos de curăţat monştrii minusculi din cablurile electrice piticii simpatici cu degetele încleştate pe fiecare vorbă anoastră şi câte şi mai câte folosim chiar şi o incantaţie purgativă câteodată ce ştii tu chiar ce ştii tu
ţi se pare că a venit femeia uriaşă cu sticleţi şi viezuri în loc de nume sau de ce tot stai cu ghidonul acela de bicicletă la geam cu şapca aia aveam o şapcă de şcoală o pierdusem în clasa a II o uitasem în bancă sau aşa credeam acum şi aşa nu-mi mai venea bine îmi plăcea cozorocul lucios ne pui lumina în ochi te lauzi cu zeama

asta de compot negru tu ce crezi da ziceai sau nu spuneai decât sigur căutai repede
accentul cald răsuflarea care să ţi încălzescă palmele picioarele cât de cât

12

ce zici o să mai vină ? autobuzul trenul ploaia cu frânghiile ei leoarcă parcă mai poţi să spui ceva aşa ţi se pare te fereşti de bălţi o să ne facem marinari şi pleosc sărea unu cu sandalele în apă drept în mijlocul bălţii
alergam pe tuburi uriaşe căptuşite cu vată de sticlă ştii aici o să ne rostogolim într-o zi în noroi o să ne lăsăm pe spate printre emanaţiile de carbid o să aprindem în jurul nostru ici colo câte o piatră albă care o să ardă repede ca un deget
pe urmă gata o să fie clar aşa vrem stăm gata de plecare spunem nu spuunem mare lucru nuuu gaaata doar să dezlegăm şireturile noastre de azbest electrozii de sudură cu care ne-am proptit pleoapele ca să nu adormim s-au rupt toate scobitorile sau le-am înghiţit că prea ni s-au umplut buzunarele cu rumeguş
o să facem o lădiţă pentru pisică şi imediat am plecat o să stăm aici până la da vine uite e aici astea sunt femeile lui ne aţintesc cu lunelele sânilor se vede că le interesează ce să le spunem o să vedem am fost noi oamenii ghiulea femeile cu barbă ţi-era şi milă să ne atingi cu briciul ne legam cu parâme de catarge ne turnam miere în urechi beam ulei de măsline găseam că numai carnea crudă e mai bună decât porcul cu mandarine o mâncare interzisă aici dar acum nu se mai pune problema ne săturăm pe zi ce trece ne-au crescut şi mâini şi laringele nostru nu are asemănare
în lumea armelor dormim sub epiglotă nimeni nu bagă de seamă pot să spună ce vor cu titanicele lor plângăreţe noi o să-i credem ne-

au crescut şi mâini până şi carnaţia ne-a ajuns lichidă ce să spun semănăm leit

şi de ce nu aş recunoaşte în fond
abia dacă te-am văzut de cinci zeci de ori
toată viaţa vorbeam îmi imaginam mai mult e-adevărat am pretins că
am crezut că şi asta te-a lăsat mereu fără nume fără nume fără
nume cu toate corpurile tale perfect multiple ce zici casele vechi
în care îţi ştiam fiecare gest ca pe un colţ şi mişcările tăiau mereu
o linişte faţă de care muşamaua era un artefact bezmetic nu îşi
mai arăta pretenţiile de coşuri cu fructe de bomboniere
opalescente nimic din toate astea nu mai ţin prim planul unde
avem un şanţ o tranşee patetică umedă peste care întinzi încă un
calm comparabil numai cu exploziile nucleare ca intensitate dar
în linişte şi aproape fără să se vadă nimic

13

de acolo începeau firele neterminate de fapt vedeai o caroserie de dacie care brusc nu mai avea puncte de sudură se termina cu fire de contact

noi ne întorceam spre o gesticulaţie reţinută găseam idoli fonetici urme ale unei legături sigure nu mai eram decât câte unul care oricum ne vedeam rar ne supuneam braţele unor frecvente tatuări cu sunet luam în considerare până şi paşii aseptici ai furnicilor parcă eram blestemaţi dar asta nu prea mai însemna mare lucru aveam treburile noastre şi asta nu înseamnă că nu mai căutam să ne ciocnim batistele de aramă să recunoaştem florile acelea închipuite de şireturi peste feţele de piele întoarsă ale ghetelor noastre am fi putut să spunem tot dar nici asta nu

înseamnă prea mult şi pe urmă vezi bine unde te duci nu sunt decât vorbele tale care mă recunosc aşa ca nişte pisici cu ochi pe jumătate închişi cu spinările arcuind cavităţii tulpinilor urcătoare da volubilis da compot de ananas şi tacâmurile noastre verbale pe care le-ai făcut strălucitoare ca nişte arme da

14

tegumentul unui calm teribil
o închipuire a claritătii forează din plin suprafaţa gesturilor noastre

oboseala cu un fel de zorzoane oglinzi gablonţuri corpuri de iluminat şi tu

care absoarbe tot ce este de absorbit ca o dăruire a curăţeniei

da o certitudine solubilă întârzie în pielea noastră

mai puţin decât unul singur

în mai puţin de zece adresări conturase drept regulă să pretindă că îşi aduce aminte să spună tu de parcă ar fi prima vorbă dintr-un lung şir (**despre culoarea cojii de măr pârguit pe care părul tău o poartă steag fără patrie; sigur asta ar însemna o pornire poveste paratrăznet alunecării continue**) spun că nu se vede nimic nu este ceaţă dar nu se vede nimic abia o poticnire ca să-ţi dai seama : o mişcare încăpăţânată o insistenţă înapoi spre fiecare lucru - bănuit /reper spun tine/ şi te vei foí : în acelaşi timp locul eliberat în fiecare secundă de tine de corpul tău se va umple într-o clipă de refuzuri resemnări şi de o imensă realizare a derutei s-ar pretinde o apropiere eufonică decupată din dicţionar ai evita puţin asta şi cerşetoarea de pe scara blocului (*puţin obosită de alergarea din asemănare în asemănare ornată cu onomatopee drept vişine glasate*) ca pe nişte arătări ale sufletului în genere care bolborosesc ceea ce deja ştii ce înseamnă şi nu ajung să te intereseze sau bănuieşti că nu te interesează dar asta deja nu mai înseamnă nimic rezonabil nu mai înseamnă însă pe pielea ta în acel fără de patrie care n-a fost niciodată steag şi continuă să îşi predea volutele fiecărui loc unde eşti gata să nu părăseşti - **ajungi acolo eşti acolo** şi este un refugiu - în fond acelaşi cer aceeaşi zi şi parcă şi de acolo mai ales de acolo ar urma:

1. ***s-ar desprinde*** de vitezele maşinii şi de marşarier
şi-ar potrivi liniile şoldurilor în cusături de stofe pepit
doar fă-i şi tu un semn mai clar spuneau am rîs cât am
putut să rîd i-aş fi crezut când li se zbăteau siluetele în
apa retinei aseară la 9 şi 39 puţin înainte să coboare
ţepeni în braţele tale cu degetele umede încă mai indicau
mai încercuiau nişte margini o aşezare ceva stabil o piatră
de inel cât un dig de bolovani sub preţiozităţile zilei

lui valentin de exemplu

2. ***mai târziu*** când când a ajuns acasă şi urca pe scări a văzut brusc că nu o mai recunoaşte că te îndepărtai consistenţă a unui gest nesigur ferită sub mişcările corpului tău spre corpuri identice prin creştet frânghia unui mit din tibet mă făcea să rîd până sus (**nu prea ai cum să-l crezi**) orice aş fi povestit totuşi aici călătoream de la un umăr la altul de la gleznă până la zona netedă unde fire de păr anunţă capătul gâtului

atunci trebuia să spun ceva lipseai mitul cu fecundarea prin lumină ţi-l explicau la şcoală şi îmbrăţişarea a rîs de el a rîs cât au ţinut-o nervii apoi ar fi urlat în jurul meu cu reverenţe stângace a umplut strada

3 ***chiar dacă te-ai pre-***

face şi ai scrie că întâl-

nirile distrug poezia şi

derutează dorinţele înco-

tro scormoneşti în betonul

podelei o groapă sub lino-

leum te auzi mai bine te

atenuezi dispari acolo

3.1 *ori tu memoria* sau motivul ei ai nevoie să revii nu să stai deoparte cu numerele de telefon nu să fi confundată cu leduri în faptul de a trece pe stradă printre propriile mele neatenţii doar cu frisoanele unor capace de borcan pe care le împing într-o zi cu vârful pantofului drept ridicând câţiva centimetri deasupra

asfaltului o folie minusculă de staniol tu n-ai nevoie să fi convinsă că nimic nu se întâmplă cu adevărat ştii asta îţi trebuie doar să nu fi sigură de toată dispariţia nu-ţi mai ajunge refugiul în miturile frecării ce vremuri căderea lentă a unei etichete ajungea să fie privită cu încetinitorul şi era un film indecent apoi ascensiunile ca proiecţii ale peliculei în sens invers a trage cu ochiul la albul pielii apărut cu un deget peste decolteul puţin coborât n-ar fi însemnat totuşi nimic ***nici o promisiune nici o garantare a vreunui sens salvator*** reuşea parcă încearcă şi acum să nu lege toată chestia asta de imaginea unui fricos care vorbeşte singur prea ar fi ostentativ pentru ei care ar scuipa în faţă ar crede că este vorba de un ecran panoramic şi nenorociţii ăia nu mai dau drumu' la film şi nici orga de lumini nu face nici o mişcare atunci ne ţiuie urechile de dorinţă şi nu dorim decât dovada palpablă a unei apropieri pe care amintirea n-a înecat-o în parfumuri potrivite înainte să se întâmple şi stă pe picioarele noastre pe braţele noastre şi mai ales nu crede impertinenţa compensatorie a povestirii supra a nu mai ajunge acolo în fond la abstracţiuni însă nu-I deloc aşa şi tot nu-i de-ajuns

4. ***aproape***

este un nume
nu
mai întâi surâsul pe care
nu îl mai reduc la el însuşi
începe între bărbia ei şi nas

reface drumuri şi nici măcar
la capăt refuză
toate trimiterile
şi
încurajările

4.1 *se îndepărtase*
se îndepărtează şi nu ca un
viitor cât ca o refacere pu-
nere cap la cap nu plecase
eu spun aşa

4.2 *eu*
tot timpul reîncep să mă în-
depărtez dimineaţa din aceeaşi zi
un ocol
multă multă distanţă la un vârf de ac un ocol pe care tinzi să îl ţii din
scurt

5.***gesturile de*** care te îndepărtezi eu mă îndepărtez de parcă în plierile unei bărci de hârtie ai considera nişte culte decupaje şi le-ai
vedea înfăşurate în ape (**tainice -am citit eu undeva**)
siajul
poate îmbie atunci ai nevoie de altceva
poate cheamă inventezi
poate deschide visezi
5.1 *desface poate* cele mai strâmte reflexe care altfel ar fi luate pe întinderi din ce în ce mai ascunse
ceea ce 5.2 *deci* nu tăieturi cât ezitări oricum tot mai clare ezitări: pierde re abruptă de nerecunoscut se
întâmplă fără nume accentuat fără nici o legătură

cu gloriosul faptelor vechi între noi o erotică a absenţei pretinde nu povestirea, gesturile sprijinite în panglici (tot

ce se rostogoleş te

până **la un**

capăt

nu deloc în felul ăsta

5.3 *se cere un răspuns în locul bătăii pasului pe loc în locul dansului unui nebun (*muzica lipseşte*) fără vrăji despre posedaţi în locul unui posedat în locul unei derulări de imagini subconştiente unde ar sta cerşetoarea (*cerşetorul sau vânzătorul de gumă de mestecat cin cin pe care l-ai visat bărbos şi jerpelit alergând după tine prin casă râzând lovind mobila "ăsta e moşu" ţi-l închipuiai urcând marinăreşte pe o scară de frânghie după ce îi înfipsese cârligele boante în balustrada de cornier a balconului "ăsta e moşu vine să ne ia" şi mereu îi desprindeai capătul scării şi îl împingeai de acolo de la etajul I pentru prima dată nu mai faci asta alergi pe hol te ascunzi în cadă te găseşte încet încet printre pocnetele lui calme*) unde ar sta cerşetoarea cu gura pungă hotărâtă să se vadă cu predispoziţia la neînţelegere cu bâlbâiala studiată ca o rană de care ţi-ai aduce aminte zilnic să o umpli cu intervaluri cât 321 de respiraţii (cel mai lung) cu toate strepezelile una cu dinţii drept tatuaj de pe cine ştie ce mare*

6. ***nimic animalic*** nimic eolian nimic despre peştele zburător care luându-se după valuri alunecă drept în aer şi flutură pe acolo fără pretenţii - poţi să-l dresezi să-şi controleze dorsala să-ţi cânte la mulţi ani cu sănătate în alfabetul morse poţi o groază de lucruri poţi să o forţezi să mă vadă în mijlocul aniversării poţi să mă împingi în braţele ei să mă striveşti acolo să pui să treacă buldozere şi mii de râme pe deasupra asta n-ar fi nimic la fiecare

întâlnire nu drept respingere ori parfum îmbietor s-ar ridica un nod mi-ar ţine căile respiratorii cu o mână cealaltă şi-ar pune-o streaşină la o rarefiere şi o lărgime în aer în fiecare vorbă fără alt gest decât zbaterea care-i doar o metaforă evident stă racursi pentru o potecă în scuarul din faţa teatrului naţional (*aceasta nu mai trimite nicăieri străbate şi atât*

6.1 *se destramă ?*
da până la urmă
dar tu nu ţine cont
de asta)

6.2 *se întâmplă* seara până târziu să spunem că: scriu unei citate năpădite de creneluri /nu l-am crezut niciodată/ se apără cu toate armele şi eu

dincoace

doar cu vorba şi cu o strategie îndoielnică timiditatea bine cultivată "am spatele strâmb din complexe" înaltă resimţise lipsa unui punct de sprijin în circulaţia permanentă a celor care admiră cască gura la ea ca la o femeie m-am prefăcurt că n-am nici o legătură cu treaba asta se prefac şmecheri înjură poate admirativ poate din motive exact opuse (portrait o comprehension as a young monkey) se feresc spun ce au citit fac jocuri de cuvinte le îngheaţă puful de pe picioare de frică "dacă vrea să râdă de noi - stomacul li se face cute - mă prinsese - şi îşi spun în gând oricum poate iese ceva până la urmă" o măsurau de sus până jos mai ales la tivul rochiei insistau de credea mereu că i s-a descusut

7. ***să îi spun*** trebuie să îi spui atât îţi rămâne clipa unei singure dăţi viitoare care este de ce nu acum chiar dacă de fiecare dată după

toate acestea de câte ori o singură dată iarăşi ca aseară şi asta n-ar fi decât eleganţa toaletei ei haute-couture-ul pe care şi-l înfăşoară în jurul gâtului şi induce o pauză de obicei plăcută o întrerupere ca o brăţară lată şi totuşi fină pe pielea braţului "da-spuneau- ne face semne că toată chestia asta merită să fie trăită şi închipuieşte-ţi..."

7.1 *pentru o claritate* făcută ţăndări să-l urmărim acum în acea după amiază împingând prin casă ca pe nişte soldaţi de plastic de pe vremea când era mic şi alerga din cameră în cameră în fiecare vis viteze tonuri paşi foşnind aproape imperceptibil pe mocheta vernil din sufragerie...

când ea trece pe acasă pentru prânz cioburi zic trecute prin fum să trimit în ocoluri lumina ca să fie un lucru inofensiv bine crescut însă văzută aşa deja nu ea o expresie a ei se îndepărtează ?

...până la fereastră de unde o priveşte insistent fără să atingă perdeaua

8. ***o impresie persistentă*** că nu aş ceda ocaziei de a-ţi trimite mesaje spune el cuvânt cu cuvânt calea cea mai potrivită pentru o spălare pe mâini tu să le citeşti eu le-am scris ceea ce nu-i deloc exact

poate a încercat dar nici asta nu e sigur tot ce era dovedit pe hârtie se crispa o să te văd cu mâinile mici şi strânse la piept trecând pe sub coloane la romană cum nu te-a mai văzut nimeni cu aerul frumos în jurul tău aproape seara şi astăzi *încă* o dată te rog frumos încă o dată în sfârşit o singură dată şi pe urmă? de aici mă pierd atras de condiţia un pic minunată a jupuirii de miros parcă m-aş spăla oricum sub capacul găurit al amintirii eu trupul aş aştepta să mi se scurgă pe coaste apa aromată esenţe loţiuni spumant lumânări parfumate şi în plus pentru variaţie accesorii speciale aparate de sincronizare a sunetului cu imaginea

bobinarea unui moment şi filamente care să fie folosite la impulsuri de câte ori o să fie nevoie şi tu nu o să-ţi dai seama că te uiţi la televizor nu eşti chiar acolo nici nu o să bănuieşti o să simţi ceva dar nu o să ştii nu atunci n-o să fie nimic n-o să mai fie nimic din toate poveştile abia o să şopteşti de parcă paginile mototolite ale cărţii de telefon ar putea să formeze singure vreun număr

9. ***în sufragerie*** din ce în ce mai târziu nu aşteptau nimic se aşezase lângă el în semiobscuritate la fiecare zgomot de automobil benzi luminiscente coborau ca să urce imediat la loc pe tavan şosele pe care nimeni n-ar fi putut să treacă vreodată s-ar fi prăvălit să o vadă cu pielea pieptului ba nu o dată el s-a ridicat a atins întrerupătorul: "să aprind lumina?" "ea abia se vede pe canapeaua de pluş închis la culoare vişiniu sau maro o întrerupere în variaţia uniformă a umbrei de care obiectele se bucură "cum vrei" s-au strecurat vorbele o secundă într-o compoziţie de carouri pe mobilă fără lumină vorbele nu tremură în faţa ochilor "*cum ar trebui să stau ; te rog frumos nu te uita ; sau nimic pur şi simplu nimic feroce şi nemişcat"* uzină de gesturi consumate pe loc de data asta sprijin invizibil (eşti în siguranţa obscură a privirii vorbeşte-mi cu degetele sau pune-ţi o mână pe genunchi) pentru ea însăşi împotriva unor automatisme de semnalizare la o lungime de braţ pe care nu o înlătur nu se pipăie nu se cere nu se vede nimic cel mult răspunzi în momentele de articulare clipite dinspre stradă ea le foloseşte trage cu ochiul repede repede aproape străluceşte ba e târziu " ce dumnezeu fac ăştia pe întuneric că doar nu s-or.." se vede mai clar dar nici un semn pe care să-l interpreteze fantezia surdo-mută super-producţiile din orice viitor şi aşa rămâne

în locul unui număr rotund : ieşirile dezorganizate care nu pretind un sfârşit însă încetează : nu să suport oricând acest capăt cât să nu tremur dacă acesta n-ar veni cu tot cu pretinsele figuri definitive cerute până nu mai pot o vreme şi începea iar : de fapt doar profilurile unei hărţi şuviţele răspândite dintr-un anumit moment printre venele pale dintr-o piatră de var probabil acum recristalizată de când aşteptam şi dacă nu mai aveam timp lăsam nişte dâre pe asfalt la răzoare în staţia de autobuz "moşu te atacă cu mânerele a două cuţite de bucătărie" crevase albe puţin mai late decât un fir de păr ţi le aşează pe gât şi aceeaşi piatră dar ordonată împânzită de forme geometrice cu mult mai multe laturi fixate într-un spaţiu înghesuit cât grosimea unei unghii cu străbaterea aceea a firelor despărţitoare nu atât laturi cât mici prăpăstii aride care au cerut forma ca pe apă şi în clipa aceea o reţineau încă : eram în cadă sigur se poate spune şi aşa : doar un fel de a scrie care are aerul unui a scrie:

doar atât se întâmplă doar atât poate să se întâmple ? doar ce poţi să vezi
la televizor : poveşti în care se sprijină ceva pe altceva şi se mişcă în câteva
feluri ?
sau
să începi cu pronume personal (în afara gramaticii ? pers a IIa sg.) fără
să bagi în seamă trivialitatea oglinzii un sens-
celălalt în locul privirilor aruncate brusc în gol şi peste cap cu
atenuarea lor acolo în "înţelegi tu" semnele mici care acceptă să nu mai treacă în obscuritate

dincoace firelor tot mai subţiri atenuate în interiorul simplului fapt a numi o mulţime în paranteze drepte oricât de şovăitoare totuşi drepte când a numi rămâne pe dinafară :

senzaţia de gol resimţită la o oră oarecare într-o zi oarecare într-un loc oarecare atroce reperele care expiră mai devreme sau mai târziu: şirul de unghii imaginare ghearele şi un epitet cu care mă tot rog: fine mă lasă nu maă mai suportă fără nici un zgomot a început să se îndepărteze asemenea muzicii asemenea ţie asemenea mie a nu mă mai pierde începe să mă refuze o singură unghie încleştată mai departe este numai vorbe şi numai o parte a lor ca în dialectul unui trib amerindian:

treptele falezei pătate cu apă dulce le urci simultan te bucuri atingi mâna degetele ei care rămân inerte petele de pe marmura crăpată a treptelor sunt încă umede (asta-i o romanţă) nici măcar în plus efortul reluat cu orice evitare a festelor delicioase pe care le joacă amintirea răzuieşti încă o dată din golul smulgerea alunecarea înfundarea pierderea dispariţia

a ceva

o peliculă

de parcă numai ai fi de parcă nu ai mai fi

altceva

nici înspre instalaţiile cu delicateţuri de ţevi şi butelii sigilate închipuind că porneşti de parcă ai ştii încotro şi nu s-ar prăvăli tot în stratul acela subţire în urmă ce să îţi spun nu taci

până când nici asta nu mai este valabil

în lumina păsărilor urbane

merg planat cu animale maşinării obiecte fonice limbaj ştii cu tot corpul tău de sunete cu petalele cenuşii pe urme la diferite turaţii ca într-o zi o vine cheful nostru derutant îşi îmbracă de fiecare dată osatura metalică fier-beton papură chit se confundă cu mersul întru totul şters cu traseele anonime ale verii cu gestul invizibil al arşiţei cu poziţia ta şi cu orice perete prefabricat ar presupune asta

poziţia ta bandajul de cult urban înfăşurat în jurul capului mişcând automobile mijloace de transport în comun de la stânga la dreapta de la stânga la dreapta drept franjuri abia vizibile

în faţa ochilor

15

strâng două trei castane le dau din palmă să ciugulească pot să le dau orice să le asigur de uimitoarea lor condiţie nobilă din familia roşcată a flamei de sudură să treacă un bătrân cu pălăria de paie pe frunte cu palmele ca două lame de cuţit să le spună daaa era şi timpu' cine n-are treabă suntem ocupaţi toţi abia ne vedem capetele de treabă

ăsta striga nu nu se poate şi se întorcea la ocupaţia lui primea o circulară

noi stăteam pe stâlpii noştrii vorbeam încet cu câte un gard de sârmă nu ne interesa că tufişurile ar fi putut să se supere ni se părea că ne sunt prieteni dar ce importanţă avea eram siguri unii de alţii am fi putut să stăm aşa cocoţaţi acolo până după strada echinocţiului

acolo stătea o umbră roşcată ce mai ajungea afară din impresia noastră despre tăcere ne striga lozinci agrofobice ni se făcea milă ne dădeam jos îl căutăm din ochi pe bătrânul aăla cu pălăria lui să ia iluzia asta de aici până la urmă se dovedeşte fată bună semănăm leit ne vorbeşte din vârfurile părului proaspăt îndreptate om fi fraţi doamne fereşte cine ştie

să-ţi spună da ne grăbim ne apropiem de-un neaşteptat punct de fisiune calmă se leagănă cu noi încăperile cu traverse cauciucate ale autobuzelor aleile cu pietriş mărunt ne privesc neîncrezătoare ne strecoară un zornăit sub tălpi să aveţi mărunt nu se prea sinchisesc de noi abia dacă întind câte un braţ slab plin de frunze să ne atingă bluzele să ne confunde cu un maldăr de frunze uscate aprinse în mijlocul drumului

da sigur că semănăm fi-r-ar să fie că ne strângem unul în altul şi ne ameninţăm pentru o certitudine olfactivă măcar dacă nu mai putem să ne schimbăm între noi şepcile sunătoare te mai şi trezeşti vorbind cu genunchii cu vârful degetelor de la picioare cine să te creadă

chiar dacă asta-i singura limbă pe care o ştii cât de cât şi pronunţi clar pervazul ferestrei motoreta florinei manşetele brodate pe care le porţi într-o poză în clasa a IIa lângă harta politică a lumii cu estetica ei de semafor înghesuind călătoriile noastre povestirile noasre multicolore gata să se aprindă să îşi schimbe brusc masa camerele obscure sunetul fulgerător al blitzului

16

îmi spui da cu o tăcere calmă superlativă

pe aleea năpădită de vegetaţie pe

strada strâmtă dintre gardurile de plasă
cine primeşte coroana prafului pe bombeu

pe manşeta pantalonilor pe genunchi pe sex
pe abdomen într-o atitudine aproape rituală prinzi ochiurile
de sârmă ale gardului între degete vezi calea ferată defilând

în faţa ta cu infiniturile ei feroviare şi o laşi să spună aşa
pur şi simplu e acelaşi lucru şi eşti gata să-ţi dai seama
de corpurile ei inconştiente traversând aerul terasamentul mâinile umerii tăi

17

seara da ai mers pe sub neoanele portocalii ale vitrinelor pe sub obiectele expuse în nori le-ai lăsat să treacă prin faţa ochilor tăi fără să-ţi potolească setea
ni s-a promis o hidratare completă o iubită fluidă care poate să meargă pe marginea accidentată a pleoapelor de dimineaţă până seara şi apoi să viseze că merge
fără să poţi să spui că asta-i tot

sau numai mi se pare
că
nu pot să mişc flacăra de la aragaz
că scârţâitul mesei din bucătărie e tot ce primesc drept răspuns
de câte ori vorbesc
un lanţ de bicicletă scapă şi mă loveşte peste glezne
ia şapca asta poart-o pe genunchi o să te ferească de soare
doar aşa de impresie de aici toţi suntem suspecţi
de dialog inutil cu gazul metan cu substanţele
odorizante coloranţi deodorante bilete de tren

intrăm în hol şi suntem gata să garantăm pentru
plecări şi întoarceri într-un luminator obscur al intimităţii
cu tot corpul

18

de parcă ai fi forţat să mergi pe limba de lemn pe cadranele
zilnice vezi marile părăsiri distractive şi
imense maşinării de aer gata să te înlocuiască să
nu îţi mai spună decât pe nume într-o solici-
tudine estompată fără nici un alt
cuvânt

ori seara departe de vorbele pe care le ştii sau aşa crezi pitici şmecheri îţi fac
un fel de semne cu trupurile lor din imagini vechi din filme foto developate sau o rup la fugă în toate direcţiile şi tălpile tale se scufundă în cele mai strâmte ibrice în ape repezi în prelate cauciucate specifice spui tu oricărui trecător

falsul
te obsedează şi te înebuneşte pe tine
de parcă tălpile de autobuze şi carpienele linii de tramvai sau
tibia imensă din stâlpi de telegraf sau cealaltă sub coroana de plop a
coapsei
şi braţele de apă dulce cu un gust uşor dar uşor de clor ţâşnind
prin milioane de robineţi cu degetele răsfirate deschise peste
uluitoarea

floare exotică deschisă în aer cu totul de aer păstrând ca într-o mirifică digestie angelică orice vorbă şi gesturile şi chipurile şi toţi necunoscuţii şi cutiile de conserve căscate şi mucurile de ţigare

înainte să atingă asfaltul pielii tale de pe calea victoriei din sebastian din timpuri noi de la universitate de la romană de pe moşilor de pe lipscani pe râul doamnei la poşta puişor în drumul taberei în rahova la izvor pe chei splaiul unirii moghioroş mătăsari obor griviţei colentina pe şoseaua de centură asfaltul de

parcă zic asta

n-ai fi tu

19

20

sau numai

în afara a tot ce se poate până la urmă spune

cu toate cazanele cu serpentină strălucitoare şi fictive ca

o promisiune cu toată apa lor călie şi aburii condensaţi

pe micile căuşe căni ori ceşti întinse sau

ca

elipsa descrisă de

valul urcător în paharele umplute în joacă prea repede

şi

dacă ar fi să rămân în comparaţiile astea pe-afară

într-o gesticulaţie opacă indiferentă inutilă fără să fi fost mereu aşa

în

ipostaza de buric al pământului fără să spun nimic

aşa într-un fel de afazie mirifică

în "hainele de stradă" sau "de duminică" "de petrcere" "de serviciu" "de şcoală" "de noapte" "de iarnă" "de stadion" "de afară" "de împrumut" "noi" "de iarnă" şi tu mereu tu să-l recunoşti după vreun gest stupid o atitudine interesantă sau după darabana şchioapă pe care şi-o bătea pe dosul palmei cu vârfurile degetelor uşor relaxate

aceeaşi imposibilă noţiune aceeaşi depărtare

de orice obiect sau fiinţă închipuite de braţele şi unghiile mele ca şi pentru tine poate cu totul neasemănătoare cu tot filtrul de identitate care ne îngălbeneşte degetele cam la fel cine să ghicească în paloarea aceea provizorie întinsă peste buricele degetelor traiectoria unei îmbrăţişări sau a unui funicular portocaliu măcar şi ce dacă nu l-am văzut niciodată să funcţioneze pe pantele pietroase şi ăsta nu-i un simbol ori o metaforă era strada matei basarb şi din capătul ei începea

o potecă schimba pietrişul cu pământ se destrăma se împărţea
în mai multe direcţii până la o apă doldora de zgomote va-
lea albă sau aşa ceva, deasupra suspendat cablul unsuros şi co-
chilia aceea oranj şi dacă ar fi numai vorbele care nu mai pot
sau aşa ţi se pare ţie că nu mai pot să ţină strâns lipite pe ele
abţibilduri cu peisaje portrete şi busturi minuscule delicate fer-
mecătoare cine tace aici ? şi nu face nici o mişcare deasupra
ceştilor moi cu toarte dintr-un fel de emulsie acustică ornamente
ale fanteziei tale în extensie ameninţătoare peste fiecare sunet

4

fetiş

fetiş

“trebuie spus şi gândit că numai fiinţa este, căci a fi este (posibil) dar neantul nu e (posibil), tocmai ceea ce ţi-am poruncit să iei aminte” parmenide

patetíc bar

eroul radical întinde penele gesturilor peste şosele are cu el
cascheta jerpelită vorbele şi o pâine udă abia dacă deschide gura şi
o foame inexplicabilă ne parfumeză cu dureri tot corpul liniştea
noastră

ziua începe cu sunetul unei ciocniri de ghiveci
un pahar plin cu pământ de flori pocneşte pe parchet şi
zgomotul se propagă în aer până seara

la primele ore ale zilei
mă trezisem brusc cu o mică agitaţie în jur
într-un sat plin de dealuri de râuri şi de vii zornăitoare

pe drum era un accident

aşa spunea eroul cu dinţi laţi alerga prin cameră s-a întâmplat ceva
în sfârşit marele eveniment alerga
cu un felinar ruginit în mână

cu o sticlă de lapte cu un prosop verde
şi sângele ? îţî venea să întrebi
o să opresc circulaţia o să fac poze o să le iau adresele
mi-am pus costumul bleu marin de parcă asta aştepta
ce crezi îi rup nu ? în anul ăsta eroul cu dinţi laţi dormise
pe toate părţile de nu mai ştia dacă el doarme
sau toată lumea din jur doarme peste el

sunt eroul radical şi trebuie să mă credeţi
răcnea în mijlocul şoselei pot fi răniţi oameni

aici trebuie să mă credeţi agita bastonul de semnalizare

marcase locul accidentului
cu braţele în echer calcula viteza maşinilor
plimba felinarul acela de-a lungul unor traiectorii posibile
cu grijă ca să nu-şi murdărească pantalonii de stofă

şi începe iarăşi la sfârşitul amiezii
strada poartă o flacără de la portocaliu la carmin
promite atingerea graţia masivă sticla de lapte
în care el înghesuise prosopul murdar de noroi
şi de praf cu trăsăturile feţei imprimate destul de
clar poţi să-i vezi ridurile zâmbetul
puţin sceptic trebuie să se întâmple se reped cu
zvâcnetul unor jetoane de plastic într-un joc pentru
copii aici a fost un accident vedeţi semnalul

lumina galbenă urmele de pe şosea
parapetul sfărmat pe marginea şoselei
care parapet ? şi dorinţa de
somn agitată de-a lungul marcajelor
maşinile desfigurate de somn tabla
preluând intenţia autoflagelantă a omului

după chipul şi asemănarea norilor devastaţi
de expresivitate faţă de imaginea lucioasă
fără miros a reportajelor tv au adus
automacarale care au plâns până noaptea târziu
pe cablul limbii lor metalice înfipte în tabla răsucită
aţi fi vrut un plâns exact cu umerii zguduiţi de
sughiţuri un plâns care să vă lase curată
toată lăţimea dinţilor după ce aţi muşcat prosopul

şi firele de aţă înţepenite acolo au început să doară
o stare de strepezeală de umezeală acră
întinsă până în colţurile ochilor

II

colţurile ochilor pe care i-ai putea vedea împăturiţi
pe prosop în sticlă şi acum te întorci acasă mai târziu
te-am lăsat să-mi faci o gaură în ureche mergeam în discotecă
cu turul lucios al pantalonilor în vine ei vanilla ice port cercelul
pe care ţi-am cerut să mi-l pui ai început să râzi cu
acul de seringă pe lobul urechii mele

cu cercelul prin canalul metalic din ac gata respiră spui
de parcă ai putea să respiri când auzi zgârietura argintului pe oţel

III

îmi trag cozorocul caschetei pe ochii înroşiţi de fum
de pe un picior pe altul între cutiile de îngheţată aprinse
în staţia de autobuz fumul înfipt calm în aer aşteaptă
să te uiţi în altă parte să nu te superi să fi un stâlp de telegraf
din când în când să auzi scârţâitul din ureche şi
să ştii că iarăşi ai pierdut şi nu-l ai decât pe el
greutatea blândă a zalei atârnând acolo scârţ

chiar dacă plouă şi franzela abia cumpărată se înmoaie bucăţi
mari de pâine cad se fărâmiţează îi umplu mâinile de
dumicaţi pe care n-o să-i mai mănânce nimeni
poate o să vină măsa păsărilor şi o să vină
cu ciocurile numai sunet să danseze

de pe un picior pe altul noi nu suntem
utilajele noastre de fărâmiţare
doar că fără ele nu se poate plânsul lor este
al nostru de ce m-ai crede ? au şi mişcarea aceea ascendentă
care reia actele fizice gesturile sunetul cioburilor

întinse pe grătarul grafic /aproape uman/ al parchetului cu
prosopul deşirat întins acolo

într-o culoare din ce în ce mai stinsă şi ce se întâmplă cu accidentul ?
mereu
vorbeşte despre altceva asta te face la un moment dat să te sufoci ca

atunci când şoferul pune brusc frână şi
din tot autobuzul doar eu nu mă ţin de nimic şi
uşor alunec spre uşa de sticlă
marius a întins mâna
alunec mai departe
cu picioarele înnodate
aerul capătă toate corpurile de care mă lovesc
până la uşa glisantă până la bara înclinată ca o reluare
a respiraţiei să spunem că îmi cer scuze etc. şi pe jos parcă-l văd
omul acela cu gura plină de scame verzi ia o înfăţişare între
ştefan iordache şi un cântăreţ de muzică pop
un superstar cu urechile găurite ca o mică statuetă din neolitic

acum lucrurile erau deja mai lente cuvintele
pe care le aveam în gură au consistenţa pâinii în spaţiul dintre
între umezeala de afară şi filmul franţuzesc cu franzele şi focuri
aprinse în şeminee de mahon între astea ai găsi ghiveciul spart
 într-o dimineaţă o sticlă pocnind aruncând o sâmânţă verde scamele

dintr-un prosop pe parchet pe trotuar pe cascheta veche a lui taică-
miu
pe statuia lui Coposu de la Kretzulescu şi asta nu neapărat interior
ca într-o statuetă în faţa ochilor – în spaţiul acela
din ce în ce mai încet ca un aparat de control care cedează

vasele pocnesc pereţii lor cuprinşi de o linişte febrilă
preferă exactităţii lor un haos absolut respirabil complet

urban

facem pete pe aer cu o rezonanţă uşor peltică facem idoli
vulgare gesturi iconice care seamănă cu ceva şi sigur
într-o lume unde avem toţi loc
imaginile fluturi cu manivele şi volane auto în loc de capetebancuri
de heringi arată chioşcurile regiei de transport
se înfig în geamuri
blocurile noastre tremură ca străbătute de un fior iluzoriu
imediat se fac că au treabă doar aşa ca să se încadreze într-o ordine
umană
altfel
ce-ar face ar desface
desfăşoară în panglici lungi asfaltul conturează
o zonă pubiană a cerului
şi toate membrele apărute de jur împrejur râd la noi fac exerciţii
tu crezi că facem idoli cu toate organele interne cu
diferenţele de temperatură din părţile corpului
arăţi un echilibru desăvârşit abia dacă te mişti şi
aerul sună ca
un telefon la care nu trebuie să răspundă nimeni

o cabină feroviară ireală în mijlocul oraşului o casă părăsită
pe care ne cățărăm şi repezim electrozi unul în altul atunci puteam
să purtăm nişte tricouri roşii pantaloni de trening
sunt în drumul taberei şi mă gîndesc să cumpăr ceva uşor şi răcoritor
pentru cătălin şi oana în sfârşit cei la care am mers au fost mereu
în altă parte o să le povestesc de marius şi furia lui călărind bătrînii

o să se deschidă la un moment dat o umbră a cănii de cafea construind
pe mâneca mea răsfrântă un chioşc vizual asta ar putea să fie tot
o să-mi crească un corp uriaş din cap o să se desfacă deasupra oraşului
nu-i nevoie să mă crezi o să vezi atunci o să plouă cum n-a mai plouat niciodată

la intensitatea iniţială

ar putea să se potrivească un scenariu alchimic
o discuţie subtilă despre simboluri
şi toţi ar fi mulţumiţi
tu te-ai trezi cu un uşor strabism recunoscută da, uitaţi-vă
la televizor seara noaptea aşa ar părea
dacă ar fi în sfârşit o imposibilă linişte şi
ai sta pur şi simplu pe brâul de beton al unui gard
în dreapta ta ar fi biserica aceea vagon cu o curte cât o cutie de televizor
pe marginile metalice ale gardurilor ar sta rugina lucrurilor
pe care le spui ai prepara foarte repede o băutură roşie de care
eu nu m-aş atinge toată noaptea m-ai pune să-ţi scriu mai degrabă
scrisori cât mai clare mă gândesc la o izbucnire a corpului
dar asta ar dura prea puţin
să mă mişc încet prins în cearşafurile tăcerii pot să recunosc mirosuri
ar fi puţin s-ar întâmpla tot în acelaşi timp
la intensitatea inţială a fiecărei şoapte

în faţa ta

astăzi visele
funcţionează ca o mirungere pentru orice stradă
te-am trimis să cauţi bilete de tablă care să reziste la interperiile tăcerii

să-mi aduci o scrumieră cum mi-ai aduce o veste
şi în rest poţi să spui ce vrei te întâlneşti cu omul filiform
cu pofta lui de a ţine genunchii ca o siluetă africană
în sunetul compact ca un aborigen vopsit pe faţă cu praf de zinc
cu traseele respiraţiei punctate pe tot corpul până la Mellbourne

ai găsit deja că apropierea seamănă cu o îmbrăţişare are chiar materialitatea unei ploi de vară şi te face fleaşcă până spui că mergi până la capăt şi acolo schimbi autobuzul şi faci asta zilnic tu ai venit doar ca să respiri şi pe lângă tine se întâmplă tot ni se strânge ăn dreptul nărilor ca un miros şi culorile formele sunt înlocuite de acel sunet pe care aş putea să spun până mâine
                    că ţi-l trimit şi n-ar trebui să mă crezi
ce altceva ţi se pare că sunt clădirile astea stând nemişcate în faţa ta

felul în care te uiţi

o să dăm o petrecere măcar în noaptea aia nu-o
să mai fie nimic altceva i-am văzut vorbind în dodii sau lansând tirade kilometrice

nici nu ştii cine mă sărută pe gură de fiecare dată când vorbesc

pot să mănânc fără să spun nimic cum să nu pot şi
să am aerul că aştept de la un moment la altul să pocnească tot

uite
găsesc asta destul de nostim

nimeni nu vrea decât oameni puternici care să-i poată căra la o adică
în spate poate nici nu vor aşa ceva dar altfel nu se poate
ce să faci cu nemulţumirea tăcută cu amintirea unui
peşte prăjit în ulei seara în lumină artificială cu o reţea de canale şi
gropi mici într-o zi plină de ceaţă blândă ce să faci cu

tăcerea cu liniştea numărul 3 cu pretenţia de înţelegere pe loc
fără să te bazezi pe altceva decât pe corpul tău şi într-o oarecare
măsură pe haine
semnalizând totul cu steguleţele respiraţiei cu
robineţii de apă caldă apă rece şi cum să nu felul în care te uiţi

dar asta nu contează

locul ăsta ar putea să aibă de toate cabine de scânduri camere
unde să te dezbraci cu ochii fixaţi pe crăpăturile în care glisează
umbre
monoposturi ultra rapide şi balcoane largi cu un fel de peşteri în
spate
acoperite de perdele de cârpă vişinie şi peste tot
o lumină difuză imită corpurile promite graţia masivă
un sunet amplu o reverie de gol şi plin un fir de chimen pe care îl
guşti
seara cînd te grăbeşti între două ore de lucruri exacte dar exterioare

poţi să preferi se întâmplă ceva în autobuz nimeni nu spune nimic şi

de data asta nu-i apăstor ce se întâmplă pot să mai stau acolo cobor
e liniştit afară un praf cu gust de ceaţă stă pe gesturile stridente ale
magazinelor
tu
spui ceva nearticulat o limbă de pâslă diferită de orice traducere
dar asta nu contează

aşa cum eşti

adică numai ceea ce vezi la televizor numai ce poţi să vezi
acolo
ar mai conta doar că ei ştiu se simt falşi
şi importanţi în bâlbâiala lor cauterizată vor să le desenezi
orice ai de spus să nu miroasă să nu iasă dintre semnele puse
pe podea în termeni de lumînări şi de drept la a fi la fel ca
orice poţi să imiţi să te joci cu a reface imaginea
ar fi o problemă de gesturi de haine de aranjare a părului
şi poţi să respiri să vorbeşti ca
parlamentarii îmbrăcaţi cu dresuri şi slipuri dantelate
tot ce visezi liniile nepotrivite ale croielii desuuri înguste
de damă pe un penis de lemn şi-atunci ce este nepotrivit
cotele apelor dunării care au fost mereu lângă tine
fără să se dea drept ce nu sunt orşova şi numere franţuzeşti
în staţionare sau în scădere dar mereu lîngă tine
fără să te întrebe nimic aşa cum eşti şi încă mai bine

o să spui măr şi o să cadă o pătură peste tine
dacă-mi ceri să vorbesc s-ar putea să spun tot
până la sufocare şi asta e
foloseşti lame de ras pe marginea

unei uriaşe pete galbene
cine vrei să vorbească ştirile exacte ca o mănuşă
de boxeur
cu care ei îţi numără firele de păr iarna

în silabe de abur pe capacele de canal pe respiraţii vizibile
pe sunetele foarte
clare

tăişurile unui aparat casnic de aer gestul felii pe felia limbii tale de la
căldură la mişcare până la cerul gurii pînă la răcoarea puţin acră

pot să tac pentru că pot să spun orice
în ce fel de semne gesturile tale
ştiu atingerea caldă răspunsul unei întrebări pe care nu are cine
să o pună
unde stai cu lucrurile de care nici măcar tu nu eşti sigur
vorbesc despre o îndoială hotărâtă o ştiinţă
rurală a tăcerii unde nu spui că
este vre-un fel de câmp în spatele casei şi asta este de jur împrejur o
linişte destul de largă respiră cu propria ei gură

recitativ

sau dacă nu ar mai trebui să spui ceva şi
te simţi totuşi plin de un zgomot continuu ca
o bandă magnetică pe care nu ar fi înregistrat nimic
poţi să faci asta să te dai jos din autobuz
te sprijini de barele fixate pe uşi
în momentul glisării eşti deja în mişcare printre chipurile

succesive gata să urce
ai coborât
într-o mică înghesuială
trotuarul garantează o indiferentă prezenţă umană

pe urmă
suntem noi cu dorinţele învăţate pe dinafară
cu vorbele gata să ne spintece obrajii
deprinşi cu o violenţă inutilă vecină cu frica

să zicem că
aş fi spus tot
că oricine ar fi făcut tot ce ai citit
scris cu majuscule în marile cotidiene
că
ai purtat o pălărie pe care scria atolul mururoa că ai lansat un apel de urgenţă şi tot tu n-ai suflat o vorbă săptămâni întregi până n-a mai fost nimeni viu acolo şi că te-ai grăbit şi ai prins toate autobuzele salvatoare şi ai ajuns la capăt
atunci tăcerea o să fie completă
sunetele pale ţi-ar sta întinse pe tot corpul
de ce să nu folosească pereţii mobili ai respiraţiei şi
da nu mai ştii nimic poţi să spui că nu a contat
de fapt eşti tu
membrele uriaşe coborând urcând din maşini blocuri utilaje de balans etuuri gumă de mestecat dintr-un nesfârşit submarin nuclear în care unii urcă alţii coboară şi tăcerea rămâne aceeaşi
infinit

în serie

o discotecă în cap luminile intermitente le plimbi dintr-un colţ
în altul al camerei
trec lama lor colorată peste
ritmul respiraţiei tale crezi că nu ai decât de uitat crezi că nu poate să se schimbe nimic şi că orice se termină livrat de la început cu un oarecare termen de garanţie da să mergem
o mişcare largă înlocuieşte aerul ştanţat
ca un capac de conservă
inventezi etichete ceri linişte cânţi focurile de la aragaz
lentoarea lor în mici salturi egale cum clipeşti
cu vederea penis captivus în pasajele pietonale între zgomotele
duble ale paşilor grăbiţi
picioarele lungi unul îndoit lângă tine
vezi
ieşirea din stana ei de piatră cu geamurile deschise asculţi
behăitul ştirilor exacte vrei să spun altfel şi
când ajungi acolo ar putea să-ţi ierte orice char şi
strânsoarea caldă între zidurile unui pod guşti mereu
acelaşi lucru greşelile căutate
tortul victimelor de serviciu
minuturi aperitive băuturi reci antreuri, mâna mea de sticlă
urcă pe spatele tău care se întoarce şi pleacă
pentru că aşa ţi-am spus
şi vuietul care te face să mergi prin aceeaşi lumină
mai puternică sau mai slabă
sub acelaşi ochi de 25 de wati fabricat
ca o întâlnire la nesfârşit începe să pâlpâie filează

cult

totem 1

o să-mi spui că se consumă că fiecare
râcâie cât poate dinafară-năuntru tot
ce se topeşte până la os şi asta ce rămâne nu este esenţialul este din greşeală rămâne scheletul acela osatura
unui fost corp aşteaptă aştept să nu mai mergem dintr-un loc
în altul să populăm oraşele cu oameni
care fac ce pot şi nu pleacă
dintr-o parte în alta a ţării a oraşului a corpului

pentru că nu ai de la ce început s-o iei
sunt tot timpul niste resturi accidentale
cu care te schimbi cum ai schimba o vorbă
eşti în mijlocul frazei primele vorbe au fost spuse
în final nu poţi să întrebi nimic
poţi dar ce să faci cu un răspuns
nu-ţi trebuie decât o bătaie în masă o privire un semn acolo

totem 2

şi dacă ai vedea curtea asfaltată din jurul şcolii cu
praful ţesut în lumina unei după amiezi de vară
oboseala întinsă lent pe jocurile noastre sportive şi un moment
în care toată lumea
o să plece îi vezi nu-i vezi
râzi te grăbeşti şi
mereu e un fel de muzică în surdină

stâlpii de beton sunt strâmbi sau aşa par când
din rondurile asfaltului de pe lângă gardurile metalie
din fâşiile de bitum apar copaci plante semne de circulaţie
şi umbresc tot rămân doar plasele de sârmă de la geamuri şi
luminează peisajul cu stroboscopul lor de zinc

totem 3

să mă trezesc în obscuritatea palidă a nopţii
cu o secvenţă luminoasă lipită pe retină
focurile albe ale bordurii cu ochii pe exteriorul cald al tălpii
în împletitura strânsă de praf şi aer
urmele etajate ale soarelui
anunţă amiaza orele sunt înghesuite respiraţia grăbită
de jur împrejur liniile trasate de cineva în iarbă
cu hârtia dictando a unui caiet ferfeniţă lângă gard şi
muzicile în sfârşit împăcate cu liniştea

să îmi caut pe noptieră ceasul şi să nu aprind lumina
confund toate privirile acestea perfect distincte
cu mişcările tale despre care nu pot să-ţi spun mare lucru
decât că sunt lente şi foşnesc

totem 4

dacă te uiţi dinspre masă vezi un brooklin al tăcerii
unde fiecare cuvânt e un negru sau un rus
dornic să fie băgat în seamă de admiraţia voastră necrofilă
la un fel de priveghi perpetuu deasupra tacâmurilor de inox
aşteaptă să ridci odată cu vocile lor stridente un corp
ca un soare liniştit peste jetul de apă al zilei

totem 5

de ce crezi că mereu este ceva ce nu se potriveşte
cu ce cu cine de ce ar vorbi iar geometria exterioară
o să plec în ţările de vară cu marile inexactităţi pe cap cât casa
şi oameni care au loc să respire
fără să-şi numere degetele toată ziua
doar din când în când vine unu' şi le măsoară sexele
32 zice 24 zici 26 spune altcineva şi nimeni nu mai spune nimic vă
vedeţi mai departe de treabă literele materiale
pe care tinerii le cumpără de la băcănie diftongilor
le corespund genunchii şi părul are un f feminin
şi
consoane absolut masculine
sunetul are câteodată limba verde a plantelor
şi te sărută cu tot corpul sau

stăm şi cioplim bostani copţi în formă de obiecte casnice care
pârâie sub greutatea corpurilor noastre
şi când cedează aruncă peste tot în jur
o pictură abstractă ceruri şi icoane minore
transpiraţia ni se înnoadă sub bărbie şi
n-avem nevoie să credem pe nimeni pe cuvânt
pentru că
vorbim limba sării şi nimeni nu înţelege tot
asta ne-ar mai lipsi

totem 6

în mijlocul străzii eşti ca între

prima şi a doua strofă dintr-o melodie
duran duran spui ce să spui scuză-mă pot să te ajut cu ceva?
poate îţi place pictura şi ai văzut
fotogramele uriaşe imprimate imprimate
pe vitrinele magazinelor
cum refac toată jena faptului de a fi om în oraşul ăsta
auzi ? om nu turist
ai fi admirat terasele populate
bulevardele pline de o mizerie caldă
respiraţia fluidă a wc-urilor
dar acum nu admiri acum toate astea eşti tu

totem 7

liniştea aceasta completă pe care am inventat-o mereu
cu vocile noastre până au ţiuit zidurile s-au strâmbat
şi au pocnit ca petardele au luminat o fracţiune de secundă
aproape că
ne-am ţinut fluierele picioarelor rotulele în colane electrice

la gît ce crezi ? sigur ai spune că nu eram
noi cei cu capete plate de păsări în ţiuitul acela
cu perforaţii de jur împrejurul feţei

şi tu care-mi vorbeai într-o limbă numai din vocale
fără cuvinte de legătură

găleţi

mergi printre gurile de incendiu printre gurile care proclamă
liniştea printre gurile de metrou nesătule

cum mergeam prin toamna lui 96 fără să văd nimic decât vâjâitul
scoseseră dîmboviţa şi albia mirosea de-ţi muta nasul
uite anul ăsta e fix o poziţie sexuală pe dos oricum i-ai întoarce tot spate-n spate se nimeresc
şi nu pentru că nu le-ar păsa dar asta-i tot ce pot anu' ăsta
luni marţi miercuri joi vineri sâmbătă duminică douăsprezece luni pe an dus întors până unde? până aici cu
capu' găleată din care să scoţi tot ce au uitat ăştia să pună la loc

3

fetiş

oxigen

“like the baseless fabric of this vision”

am avut nişte realizări delicate am folosit un bec teclu când eram mai mic şi am vorbit despre zepelin despre acea deplasare aeriană a unui mijloc de transport în comun care la cea mai mică flacără se face praf şi pulbere şi nu rămâne decât traiectoria imaginară a corpului aceluia şi a umbrei sale terifiante dar cu asta până la urmă te obişnuieşti

întâmplările minore

sigur
poţi să scrii toată povestea asta începe când
guşti sau vezi vorbele şi oxidarea minusculă pe care o întind peste orice gest

să vezi
un cerc aşa conturat pe arătător cu buricul degetului mare
de la stânga la dreapta o
atenţie lentă calmă absolut discretă

când
s-a născut soră-mea trebuia să aşteptăm toţi nu ştiu ce
lucrurile se întâmplau de data asta la o viteză parcă normală
ai mei stăteau în viziru III la etajul 3 de unde din când în când
îmi sprijineam bărbia pe tocul ferestrei în bucătărie şi
mă holbam la oile care treceu pe calea călăraşilor. Atunci în brăila ploua
de fapt plouase
pe asfaltul ud picioarele lânoase trăgeau nişte dâre rapide
le vedeam un moment şi
imediat dispareau sub spinările pestriţe ale ovinelor sub mişcarea înceată a întregii turme o oaie din astea am văzut mult mai târziu la buşteni în pădure o pădure aproape ireală prin care mă mişcam în sus şi-n jos mă băgam prin toate văgăunile. Am crezut că-i un câine abia când s-a oprit masivă uitându-se încet spre mine am văzut oaia

mi-era egal
o oaie cu lâna gălbejită
sau
un câine cu o pată neagră de la un ochi la altul
acum mi se pare că are importanţă o
pată neagră de la un ochi la altul
vedeam foarte bine era un singur ochi negru ca o pată ca o gaură
deasupra botului alb murdar unde să-i înfig plecarea mea mai departe ce spunea ?
mergi mai departe până la putea să-mi spună şi mai mult
adică să-mi închipui eu că mi-ar fi spus ceva
doar că mai departe n-aş fi crezut-o
s-a întors cu coada la mine si a sters-o pe panta aceea la vale
am stat pe marginea drumului pe pământ galben umed moale
lângă silueta greoaie a unui tractor părăsit vântul abia adia
acolo as fi putut sa-mi da seama de tot nu aşa
conceptual cât pentru realizarea vitezei normale
bine a ce aş putea eu să spun că-i aşa
s-a auzit un fâşâit de pungă moale ca şi cum
tractorul ăla începuse să respire nu o dată cu mine
nici măcar cu aceeasi viteză a respiratiei tot ce merită să ştii e că
în momentul ăla respiraţia avea loc si toate se aşezaseră într-un fel de ordine
mai întâi cele care aveau pantofi cu toc cui apoi
ca într-o vâlcea a ordinii cele desculte şi
cele
care nici nu aveau
cum să fie altfel
ca atingerile de exemplu
iarăşi cele desculţe şi în partea cealaltă
era încălţămintea butucănoasă gata să muşte să mănânce orice

dacă te vede cineva aici o să zică că ai înnebunit, că te-ai prostit de tot
tu care râdeai asa de bine de moţurile nostre vişinii
de ciuful pe care-l ţinem toţi în vârful limbii cu râsul metalic
între dinţi cu turmele aşteptărilor în staţiile de autobuz
unde ne ferim să stăm prea aproape unii de alţii până când
în înghesuială n-ai ce face te lipeşti ca de aer de toată lumea şi acolo ce fac
începe agitaţia cu un fel de păr un ghem de lână pe buze sau orice ar putea să fie al tău

eşti foarte aproape faţă de cine
începi tu
când te-au adus de la maternitate
în mintea mea maternitatea din brăila e lângă abator
aşa cum l-am văzut într-o zi după ploaie
ieşise un soare ubicuu
nu ştiai de unde vine
şi de pe trotuar soră-mea a întins mâna ia uite pe o clădire stătea
decupată din tablă silueta unei rumegătoare
putea foarte bine să fie o oaie dar era o vacă
era abatorul absolut uman şi liniştit
i-au păcălit rău de tot pe-ai mei
le-au spus voi staţi liniştiti fiţi cuminti
acum n-o să vă spun ce se întâmplă nimeni n-a ştiut în sfârşit
au adus-o pe soră-mea înfăşată şi au pus-o pe pat gata trei ani asta-i tot
de la unul la altul la trei ani vedeam ca o oaie lucrurile de jos
aveam un balon şi eu nu-l vroiam
ce vrei era roz
au stins toate focurile din casă eu m-am urcat pe masă si
am pus balonul pe ochiul încins al aragazului

pe fonta încinsă
doar
ca să mă bucur
de pocnet
ai lui nu mai aveau ce face îl luau dintr-un loc şi-l puneau în altul
dintr-o parte în alta a ţării a oraşului a corpului
într-o zi m-am repezit bezmetic la cazanul de fiert rufe
mi-am pus palma stângă pe peretele de inox fierbinte
m-a dezlipit taică-miu
zice că
multă vreme
mi-am ţinut mâna într-o parte o feream de apă de căldură de atingere au pus rivanol şi mi-a trecut acum se mai văd în palmă liniile pe care am fost lipit de cazanul acela în fierbere

eu n-am văzut asa ceva e
un fel de poveste pe care nu mai poţi decât să o repeţi cu alte elemente
ca într-o nuvelă în care unu se tot naşte şi face mereu aceeasi greşeală
altădată
s-a urcat pe frigiderul unui chiosc de îngheţată
prins cu mâna dreaptă de bara umbrelei
din faţa chioşcului a apucat
o fantasmă zdravănă a curentului electric,
i-a intrat prin buricul degetului mic
i-a încercuit tot corpul
de sus
până jos
şi sus
ţinea mâna ridicată
cu gustul de metal curentul

i-a ieşit pe tija umbrelei cu toată zgâlţâitura
lateral prin încheietura aceluiaşi deget
instantaneu
chiar s-a crezut
în momentul ăla
căruciorul în care soră-sa îşi plimba păpuşile
atât o secundă am semănat cu barele de metal
cu roţile subţiri uşoare
pe urmă am fost bun de rivanol
de lichidul galben care umplea
arsura curată ca o pâlnie în
încheietura degetului mic
un ochi cu care nu vedeam
în care puteai să vezi
lumina roz portocalie din degetul meu
îşi împacheta degetul în celofan şi tot lăsa urme prin casă
mânjisem carpeta de pe pat
o răpire o alergătură cu cai
primul tip călare
eram eu aşa ziceam îi făcusem faţa galbenă
mă gândeam mereu pe cine fur
mă întorceam spre soră-mea care
venea din urmă aşa era pe carpetă
avea deasupra ei o lună de aţă aurie
aşa întreabă uite
se uită în spate
la un palat un castel sau asa ceva
acolo carpeta e tocită
pe cine furăm noi aici frate?

nici ea nu mai ştia
zice băi am stat toată noaptea

cu unul pe motocicletă
a doua zi nici nu mai ştiam ce-am făcut

nu s-a oprit pe urmă a stat în buftea şi în buşteni şi la urmă în
bucureşti ai lui s-au întors în brăila dan râdea ia zi, biblia începe cu
b, mă rog beth
ştii ce ce scriu eu începe cu s eu asta am scris de la cosmin
şi explic mereu că se scrie cu s nu cu z asta-i absolut neimportant
pe urmă invers răzvan că se scrie cu z nu cu s şi de aici începe
asta-i absolut neimportant şi adevărata întâmplare pe care v-o povestesc nu-i asta,
adevărata povestire ţine de respiraţia crudă a umerilor
de haine cu coatele sprijinite de masă într-un dialog
cu
de exemplu un băţ de chibrit pe care-l aprind (şi-l aprinde) cu tot corpul
în numele vostru sunetul incinerării este sunetul neatenţiei şi
nu cere nimic în schimb poate doar
să nu ne mai lăudăm că ştim
aud
cine este zgomotul corpului de fapt abia când ieşi la lumină o să-i vezi faţa
dar asta nu se întâmplă
decât ca într-un vis, memorie nu amintire sau
dacă
merg pe calea griviţei te văd ridici în sfârşit exact cât un act de
dragoste fizică
o şoaptă

sau dacă sughit

sunt nişte momente când ceaţa ridică bariere mate
pe stradă şi fiecare rămânem într-un fel de singurătate
caldă tu spui că asta-i singura garanţie că
oricât ne-am schimba cămăşile între noi oricine ne-ar
confunda
visele ireproductibile tot ajung la noi exacte ca nimic
altceva
cum te-ar regăsi un guturai sau o răceală de care te
credeai
vindecat de fapt ca in cazul unei mici afecţiuni respiratorii
poti să descrii simptomele tusea bruscă pe care o auzi
undeva
incetând dintr-o dată ştii să n-are ce să se întâmple
doar visezi şi de ce ţi-ar păsa de o asemenea vorbă
tusea aceea este totuşi o prezenţă umană şi
dacă nu te grăbeşti şi acum poţi să nu te grăbeşti
atingi zgomotul aburos al respiraţiei cu un fel de în sfârşit
teamă
consistenţa timidă a aerului prinde curaj
lasă urme ca nişte degete ca nişte sunete ascuţite
ca nişte jderi căutând să-ţi intre pe sub haine

ştii nu ţi-am spus niciodată de
vorbele care îţi aparţin (ăsta-i un fel de a spune)
şi te caută
sigur că n-au cum să-ţi aparţină atunci poate că ţin de tine
nu-i acelaşi lucru?
Au aceeaşi tendinţă de a se împotrivi senzaţiei de topire
cu tine de parcă ai trage cu o puşcă în mijlocul parcului şi

reculul exact al armei destinde aerul inventează vânatul

dintr-o comprimare a aerului care se poate spune că ai
fost tu şi acum jenat foloseşti până şi animalele serene ale
atingerii
ca să spui irealul ceva care te-a făcut să mă vezi noaptea la
cişmeaua din parc între două valuri de ceaţă golind un
pahar cu apă în înghiţituri scurte una cu respiraţia

cu aerul

cu aerul unui jongler ciudat la marginea aleii
nu ai mai înlocuit lucrurile unele cu altele foloseşti
plantele bezmetice ale trotuarului şi tulpinile chiluge
ale semnelor de circulaţie cu tot aerul unor momente
care au fost sau n-au fost cui îi pasă ? ce dacă foşnetul
acesta electric înfrunzeşte aerul întinde lamele moi
vegetale, capilarele acelea verzi cu visele tale involuntare
si lamela pleoapelor şi porii inconştienţi ai privirii
eşti tu ?

asfaltul rămâne întins pe jos pe jos cu
prismele minuscule ale uleiului de maşină pictează
multicolor ploaia toate trecerile noastre pe acolo şi
senzaţia la un moment dat că distincte obictele zburau
prin aer

cu o gesticulaţie pe care şi acum o numesc ombilicală

ce o să vezi:

că nu mai eludez prezentul[1] vorbind despre trecut o să fie o fată ca o bufniţă frumoasă şoptind ceva prin crăpătura uşii şi în urechea mea, un bătrân care învie şi cineva care spune “manele pentru mai târziu” ca să se întâlnească în sfârşit dorinţele cu o cascadă iguazu 4km/80m văzută de la distanţă ca o gură care spune nu atât vorbe cât vâltori fragile. mişcările pe care le faci vorbind cu riscul uitării riscă sub un titlu oarecare: “instaurarea ontologică a corpului narator” începe ceva foarte simplu cu braţele care se transformă în tot corpul cu atingerea fuzională sub ochii minimali ai picturilor preistorice din peşteri, de pe obiecte, de pe gardurile cartierelor periferice. vorbeşte centrul iluziei, generatorul închis în cutia sa de protecţie (protecţia noastră ? a lui ?) hotărăşte, nu hotărăşte nimic din tot ce poţi să spui pentru că, mai mult decât asta, iluzia este în ochii privitorului. în rest, un spectacol de o claritate halucinantă ne inventează tot corpul. şi lecturile noastre din ce în ce mai clare, mai nuanţate în faţa exploziei de reticenţă.

şi o să mai fie tot ce visăm

---

[1] aşa spune domnişoara Carmen Mezincescu